

Sygn. akt	III AUa 990/12
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **5 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **E. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **5 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 394/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 990/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 marca 2013 r.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r. (sygn. akt IV U 394/12) Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, zmienił zaskarżoną przez E. Ż. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. z dnia 28 lutego 2012 r., przyznając wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu

częściowej niezdolności do pracy na okres od daty złożenia wniosku do dnia 31 grudnia 2013 r., przy jednoczesnym stwierdzeniu odpowiedzialność organu rentowego.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legło ustalenie Sądu Okręgowego w Krośnie o utrzymującej się nadal u wnioskodawczynie częściowej niezdolności do pracy (po dniu 31 stycznia 2012 r., przy uprzednim pobieraniu tego świadczenia począwszy od 27 stycznia 2011 r.), z przewidywanym terminem odzyskania zdolności do wykonywania zatrudnienia przypadającym na dzień 31 grudnia 2013 r. Ustalenie to poczynione zostało w oparciu o - uznaną przez Sąd I instancji za w pełni miarodajną - łączną opinię biegłych lekarzy sądowych: neurologa i internisty, którzy rozpoznając u odwołującej rwę kulszową prawostronną, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z dyskopatią L5-S1 oraz nadciśnienie tętnicze stwierdzili, że w aktualnym stanie zdrowia wnioskodawczynie nie doszło do wykazywanej przez ZUS poprawy. Odnotowując u opiniowanej wzmożone napięcie mięśni w okolicy lędźwiowej ze znacznym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa lędźwiowego oraz obecnością objawów korzeniowych rozciągowych, biegli uznali iż powyższe ogranicza w sposób istotny możliwość wykonywania przez nią pracy fizycznej (a taka była wyłącznie świadczona przed nabyciem prawa do renty). Przyjmując pełną moc dowodową w/w opinii Sąd Okręgowy w Krośnie odrzucił jednocześnie stawiane do niej przez pozwanego organu rentowego zarzuty, uznając je wyłącznie za nieuzasadnioną polemikę ze stanowiskiem biegłych, pozbawioną argumentów merytorycznych. Sąd I instancji podkreślił, że opinia została opracowana przez lekarzy o specjalnościach odpowiadających schorzeniom, na które cierpi wnioskodawczynie, po przeprowadzeniu badań podmiotowych i przedmiotowych, zawarte wnioski zostały rzeczowo uzasadnione wykazując, że stan jej zdrowia nie uległ poprawie w odniesieniu do stanu określonego w poprzednim badaniu wykonanym na potrzeby rentowe. Podał także, iż lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 30 grudnia 2011 r. także uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy. W konsekwencji, Sąd I instancji dokonując oceny prawnej sprawy stwierdził, że zaskarżona decyzja ZUS wydana została z naruszeniem prawa, jako że odwołująca E. Ż. także po dniu 31 stycznia 2012 r. spełnia wszystkie przewidziane w art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) warunki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego. Przywołując z kolei art. 118 § 1a w/w ustawy, Sąd I instancji stwierdził odpowiedzialność organu rentowego, gdyż ten dysponując niezbędnymi dowodami do oceny stanu zdrowia ubezpieczonej dokonał ich błędnej interpretacji. W podstawie prawnej wyroku powołany też został art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 5 lipca 2012 r. zaskarżony został przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J..

W apelacji z dnia 19 września 2012 r. (v. k. 26-27) pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) poprzez oparcie wyroku na wadliwie wyprowadzonych wnioskach z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawczynie przy uprzednim przeprowadzeniu w postępowaniu apelacyjnym dowodu z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu medycyny pracy oraz neurologii, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie i przekazanie sprawy do ponownego temu rozpoznania Sądowi. W uzasadnieniu apelacji skarżący w szczególności podnosił, że opinia biegłych lekarzy, na jakiej oparł się w swoim rozstrzygnięciu Sąd I instancji, jest niemiarodajna i budzi zastrzeżenia natury lekarsko - orzeczniczej, a w sprawie nie został zgromadzony materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie czy naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczynie czyni ją niezdolną do zatrudnienia zgodnego z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. W ocenie skarżącego stwierdzone przez biegłych przeplatające się okresy remisji i zaostrzeń zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo - krzyżowego na podłożu dyskopatii L5-S1 i zmian zwyrodnieniowych nie stanowią bowiem przesłanki do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy, a leczenie i rehabilitacja takich stanów chorobowych może się odbywać w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Wnioskodawczynie E. Ż. nie ustosunkowała się do treści apelacji pozwanego organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 5 lipca 2012 r. jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Jednocześnie zdaniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawczyni E. Ż. w aktualnym stanie zdrowia jest nadal niezdolna do pracy należy uznać za wyczerpujące, co czyni bezzasadnym wniosek dowodowy skarżącego o przeprowadzenie na tym etapie postępowania dowodu z opinii innych biegłych lekarzy. Badając prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów związanych z możliwością wykonywania przez wnioskodawczynię pracy z uwagi na stan jej zdrowia, należy stwierdzić, że nie jest ona oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych - na podstawie którego to dowodu dokonał ustaleń Sąd Okręgowy w Krośnie. Podzielając bowiem konkluzję opinii biegłych lekarzy specjalistów: neurologa i internisty o dalszej częściowej niezdolności do pracy E. Ż., Sąd Okręgowy miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300, 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001/4/64). I tak zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych uwzględnił bowiem wszystkie zasadnicze występujące u odwołującej schorzenia). Wydanie zaś opinii poprzedzone było analizą jej dokumentacji medycznej, przeprowadzonym z nią wywiadem i badaniem przedmiotowym. Nadto biegli w wyczerpujący sposób uzasadnili przyjętą przez siebie konkluzję o dalszej częściowej niezdolności do pracy badanej, poprzez dokładne opisanie stopnia zaawansowania występujących u niej schorzeń i ich wpływu na możliwość wykonywania przez nią pracy fizycznej.

Odnosząc się do zasadniczego zarzutu apelacji, jakoby przeplatające się okresy remisji i zaostrzeń zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego na podłożu dyskopatii L5-S1 i zmian zwyrodnieniowych nie stanowiły przesłanki do orzeczenia długotrwałej niezdolności wnioskodawczyni do pracy, stwierdzić wypadnie, iż argumentacja taka kłóci się z pierwszorazową decyzją ZUS z 16 lutego 2011r., którą na podstawie schorzeń o takim samym charakterze przyznano jej prawo do świadczenia rentowego. Zauważyć należy także, iż wydane na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej Zakładu były sprzeczne i niekonsekwentne, bowiem lekarz orzecznik uznał E. Ż. za nadal częściowo niezdolną do pracy, zaś komisja takiej niezdolności nie stwierdziła. Skoro więc biegli powołani w toku postępowania sądowego wydali nie budzącą zastrzeżeń opinię w której ocenili stan zdrowia opiniowanej analogicznie do lekarza orzecznika na etapie postępowania administracyjnego, to istnieje w ocenie tut. Sądu podstawa do uznania tegoż dowodu za w pełni miarodajny, co w konsekwencji prowadzić musi do zaakceptowania zarówno ustaleń faktycznych Sądu I instancji jak też dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstaw art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)